

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๖

สุทนต์ อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00006

๖...

ประมาณสิบนาฬิกาของวันรุ่งขึ้น ขณะที่ท่านพระครูกำลังสอนเงินจกรมระยະที่สาม ให้พระบัวเหี้ยว และครูที่มาจากนครสวรรค์อยู่นั้น นายสมชายก็นำรัฐมนตรีและคุณหญิง พร้อมกับผู้ติดตามอีกประมาณสิบคนมาขอเข้าพบ

คณะผู้ติดตามรัฐมนตรีล้วนเป็นนายตำรวจ ตั้งแต่ยศพันตำรวจตรีถึงพันตำรวจเอก คนหนึ่งทำหน้าที่หิ้วกระเป๋าถือให้คุณหญิง เป็นกระเป๋าหวายขลิบทอง ลักษณะคล้ายตะกร้า หมากของคนสมัยก่อน แต่ใบเล็กกว่า ผู้ใดรู้ราคาของกระเป๋าใบนี้จะต้องตกใจ เพราะ คุณหญิงซื้อมันมาด้วยราคาสูงถึงสองพันบาท ซึ่งเงินจำนวนนี้ซื้อทองหนักหนึ่งบาทกับหนึ่ง สลึงได้สบาย

เสื้อผ้าอาภรณ์ที่คุณหญิงสวมใส่นั้น บ่งบอกถึงความเป็นผู้มีรสนิยมสูง ซึ่งแน่นอน เหลือเกินที่ราคาจะต้องสูงตามไปด้วย หากคิดเป็นเงิน ก็คงเอามาสร้างกุฏิกรรมฐานได้นับสิบ หลังทีเดียว

ใบหน้าของสตรีวัยห้าสิบถูกตกแต่งไว้อย่างตั้งใจจะให้สวยงาม “ทั้งลงพื้น” วาดแผนที่ ทาสี และแรเงา” แต่ก็มีอาจปิดบังความร่วงโรยแห่งสังขารไว้ได้ ท่าทางคุณหญิงดูถือตัว และไม่เป็นมิตรกับใคร

ครูบุญมีมองปราดเดียวก็รู้สึกไม่ถูกชะตา แอบค่อนในใจว่า “โธ่เอ๊ย กะอีแค่กระเป๋าใบ เดียวก็ต้องมีคนถือให้”

คณะผู้มาใหม่ทำความเคารพท่านพระครู พระบัวเหี้ยวแอบสังเกตว่าคุณหญิงกราบ เบญจางคประดิษฐ์ไม่เป็น ครูบุญมีก็สังเกตเห็นเช่นกัน เลยเกิดความรู้สึกไม่ชอบหน้าหน้าขึ้น ไปอีก

“เจริญพร ท่านรัฐมนตรีไปยังไงมายังไงจึงมาถึงที่นี่ได้” ท่านพระครูทักทาย ท่านเคยเห็นรัฐมนตรีผู้นี้ตามหน้าหนังสือพิมพ์และในจอโทรทัศน์จนจำได้ เขาลือกันว่าคนนี่แปลที่จะนั่งเก้าอี้นายกรัฐมนตรีคนต่อไป

“กระผมได้ยินกิตติศัพท์ของพระคุณเจ้ามานาน บังเอิญมาธุระแถวนี้ก็เลยแวะมากราบท่านครับ” รัฐมนตรีตอบ

“แล้วเหตุการณ์ทางกรุงเทพฯ เป็นยังไง ยังไม่เรียบร้อยไม่ใช่หรือ” ท่านพระครูหมายถึงเหตุการณ์วันมหาวิปโยคซึ่งเพิ่งผ่านมาสด ๆ ร้อน ๆ

“ก็เรื่องนี้แหละครับที่กระผมจะมาเรียนปรึกษาพระคุณเจ้า เอ้อ พระคุณเจ้ามีความคิดเห็นอย่างไรบ้างครับ เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น” ท่านพระครูนิ่งไปอีตี่ใจหนึ่งจึงพูดขึ้นว่า

“ความจริงเรื่องการเมืองมันเป็นเรื่องทางโลก อาตมาเป็นพระสงฆ์ไม่อยากจะออกความเห็น แต่เอาเถอะ ไหน ๆ ท่านก็ถามแล้ว อาตมาก็ขอตอบว่ามันเป็นเรื่องของกฎแห่งกรรม คราวนี้ละคนจะได้เชื่อกันเสียที่ว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ยังไม่จบเพียงนี้หรอก จำคำพูดของอาตมาไว้นะครูใหญ่นะ” ท่านหันไปพูดกับครูสุฤษดิ์

“ถ้าไม่เชื่อกลับไปถึงบ้านแล้วจดบันทึกไว้เลยว่า วันที่เท่านี้ เดือนนี้ พ.ศ. นี้ อาตมาพูดว่าอย่างนี้ ๆ แล้วถ้าไม่จริงตามที่อาตมาพูดให้มาปรับอาตมาได้ อาตมาจะให้รับสองหมื่นบาท” ท่านพูดยิ้ม ๆ

“นะครูใหญ่นะ”

“ครับ” ครูใหญ่รับคำด้วยไม่รู้จะพูดอะไรดีไปกว่านั้น

“ดีแล้ว เอละ อาตมาไม่ใช่หมอดู แต่ก็ทำนายว่าอีกสามปีนับจากนี้ไป จะเกิดเหตุการณ์แบบเดียวกับวันมหาวิปโยคอีก และอีกสิบห้าปี คือปีสองพันห้าร้อยสามสิบเอ็ด จะเกิดอุทกภัยครั้งใหญ่ขึ้นที่ภาคใต้ น้ำจะท่วมถึงยอดตาล วัดวาอารามจะพังพินาศ คนจะล้มตายเป็นจำนวนมาก ต่อจากนั้นอีกยี่สิบปีแผ่นดินจะถูกต่างชาติเข้ายึดครอง คนไทยจะไม่มีแผ่นดินอยู่ ทุกอย่างทีกล่าวนานี้เป็นไปตามกฎแห่งกรรม อย่าลืมนะไปบันทึกเอาไว้ ถ้าไม่จริงอาตมายอมให้ปรับ”

นิ่งไปครู่หนึ่งจึงถามครูบุญมีว่า

“โยมเคยเห็นทะเลน้ำไหม”

“เคยครับ” ครูบุญมีตอบ

“ทะเลทรายล่ะ”

“ไม่เคยครับ”

“ท่านรัฐมนตรีเคยเห็นทะเลทรายไหม”

“เคยครับ” รัฐมนตรีตอบ

“นั่นแหละ ปกติเราคิดว่ามีแต่ทะเลน้ำกับทะเลทราย แต่อีกสิบห้าปี จะมีทะเลซุง”

“เป็นยังไงคะทะเลซุง” คุณหญิงถามพลางนึกในใจว่า “พระองค์นี้พูดบ้า ๆ” แล้วก็ต้องสะดุ้งเมื่อท่านพระครูตอบว่า

“ไม่บ้าหรอกคุณหญิง เอาเถอะถึงเวลานั้นคุณหญิงจะรู้ว่าทะเลซุงมันเป็นอย่างไร”

คุณหญิงจึงแอบคิดต่อไปอีกว่า “แน่เสียกรู้เสียอีกว่าเราคิดยังไง”

คราวนี้ท่านพระครูถึงกับอึ้งถ้อยคำที่คุณหญิงใช้นั้นหยาบเกินกว่าจะยอมให้มันออกมาจากปากของท่าน เห็นท่านไม่ได้ตอบ คุณหญิงเลยคิดว่าท่านไม่รู้

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นครับหลวงพ่อ” ครูใหญ่ถาม

“ก็อย่างที่อาตมาบอกเมื่อตะกี้นั้นแหละว่า มันเป็นไปตามกฎแห่งกรรม ครูใหญ่อย่าลืมนะว่าพระพุทธองค์ ท่านสอนเรื่องกรรมไว้ว่าอย่างไร ท่านสอนว่า **กมฺมุหา วตฺตติ โลกิ สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม...** เอาละ แล้วทุกคนที่นั่งอยู่ ณ ที่นี้ก็จะได้ประจักษ์เมื่อเวลานั้นมาถึง”

ขณะสนทนาท่านรู้สึกว่รัฐมนตรีมีอาการกระสับกระส่าย จึงพูดขึ้นว่า “รู้สึกท่านรัฐมนตรีมีอะไรจะพูดกับอาตมาสองต่อสองใช่ไหม”

“ครับ ผมอยากเรียนปรึกษาอะไรบางอย่าง”

“ถ้าอย่างนั้นก็เชิญข้างบน คนอื่น ๆ รออยู่ที่นี้ก่อนนะ จะคุยกันหรือจะนั่งสมาธิก็ตามใจ”

พูดจบจึงลุกขึ้นเดินนำรัฐมนตรีขึ้นไปข้างบน จัดแจงปิดประตูลงกลอนอย่างเรียบร้อย ด้วยรู้ว่าสิ่งที่รัฐมนตรีจะพูดนั้นเป็นเรื่อง “ลับสุดยอด” คุณหญิงย่องขึ้นไปแอบฟังอยู่ที่หน้าประตู ท่านพระครูรู้ แต่รัฐมนตรีหารู้ไม่

อาคันตุกะกวาดสายตาสำรวจไปรอบ ๆ ห้อง ไม่มีสมบัติพิสดานอะไร นอกจากหนังสือซึ่งวางกองอยู่บนพื้นห้องบ้าง บนโต๊ะและในตู้บ้าง ห้องทั้งห้องจึงเต็มไปด้วยหนังสือมีที่ว่างเหลือไว้ให้คนนั่งได้ไม่เกินสี่คน และที่ตรงนี้ก็คือนอนของท่าน

นั่งลงแล้วรัฐมนตรีจึงพูดขึ้นว่า “กระผมมีเรื่องร้อนใจ อยากจะเรียนปรึกษาพระคุณเจ้าว่า กระผมจะทำการปฏิวัติดีหรือไม่ ถ้าทำจะสำเร็จไหม เพราะถ้าสำเร็จผมก็จะได้เป็นนายกรัฐมนตรี

ท่านพระครูตอบทันทีว่า

“ไม่ดีแน่ ท่านอย่าทำเลย อาตมาขออธิษฐานบวชเถอะนะ”

คุณหญิงซึ่งแอบฟังอยู่ตรงนั้นไม่ได้ ส่งเสียงแหวัดขึ้นว่า

“ทำไมจะไม่ดี ถ้ามพระวัดไหน ๆ ท่านก็ว่าดีทั้งนั้น มีแต่พระบ่าววัดนี้แหละที่ว่าไม่ดี”

รัฐมนตรีหน้าเสียเมื่อได้ยินเสียงแหวัดของภรรยา ท่านพระครูจึงส่งเสียงลงมาว่า

“สมชายเอ๊ยช่วยคุณน้อยซิ แมวที่ไหนมาร้องอยู่หน้าประตูห้องฉัน”

เด็กหนุ่มจึงเดินขึ้นไปพูดกับคุณหญิงเป็นเชิงขอร้องว่า “คุณหญิงลงมารอข้างล่างเถิดครับ” หากฝ่ายนั้นเซ็ดหน้าทำไม่รู้ไม่ชี้เหมือนไม่ได้ยินที่เด็กวัดพูด

นายสมชายจึงตะโกนขึ้นไปว่า “ผมบอกแมวแล้วครับหลวงพ่อ แต่แมวไม่เชื่อ”

“งั้นก็ช่างแมวเถอะ เป็นเสียงตอบออกมา

รัฐมนตรีไม่กล้าออกมาพูดกับภรรยา ด้วยเคยกลัวเคยเกรงกันมาแต่ครั้งอดีต ถึงในปัจจุบันก็ยังกลัวยังเกรงอยู่ ก็มีไช้บารมีของคุณหญิงดอกหรือที่ทำให้ท่านรุ่งโรจน์เรื่องรองมาจนทุกวันนี้

“ที่พระคุณเจ้าว่าไม่ดีหมายความว่าไม่สำเร็จหรือครับ แต่กระผมมั่นใจว่าต้องสำเร็จ เพราะคุณหญิงเขาวางหมากเอาไว้มืดแล้ว”

“ก็เพราะอย่างนั้นนะซี อาตมาถึงว่าไม่ดี พูดกันตรง ๆ เลยนะ ว่าท่านจะฟังก็เพราะคุณหญิงนี้แหละ”

คราวนี้คนแอบฟังอยากจะร้องกรี๊ดออกมา ท่านพระครูจึงพูดเสียงดังกว่าเก่าว่า

“อย่าเพิ่งร้อง คุณหญิงใจเย็น ๆ ฟังอาตมาพูดให้จบก่อนแล้วค่อยร้อง” คุณหญิงจึงจำใจแอบฟังต่อไป

“แต่ที่กระผมขึ้นมาได้ถึงขั้นนี้ก็เพราะฝีมือคุณหญิงเขา นะครับพระคุณเจ้า คุณหญิงเขาเป็นคนกว้างขวาง เข้าเจ้าเข้านายเก่ง” พูดอย่างรู้บุญคุณภรรยา

“ถูกแล้ว แต่ท่านอย่าลืมว่า ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเป็นตำแหน่งผู้นำของประเทศ ท่านจะต้องเป็นผู้นำสูงสุด แต่ในความจริงนั้นตรงกันข้ามเพราะคุณหญิงสูงกว่า นี่แหละมันจะ

วุ่นวายก็ตรงนี้ ท่านพอจะเข้าใจที่อาตมาพูดใช่ไหม อาตมาเป็นคนตรง พูดอ้อมค้อมกับเขาไม่เป็น”

“บอกก็ได้ว่าสำเร็จ แล้วท่านก็จะได้เป็นนายกรัฐมนตรีสมความตั้งใจด้วย”

คนฟังอยู่ข้างนอกจึงค้านในใจว่า “ทำไมท่านว่าไม่ดีล่ะ พิลึกจริง” แล้วก็ให้แปลกใจหนักขึ้นเมื่อเสียงข้างในดังออกมาว่า

“ที่ว่าไม่ดีเพราะท่านจะเป็นได้ไม่ถึงสองเดือนก็จะเกิดเรื่องยุ่ง พวกนิสิตนักศึกษาเขาจะเอาเรื่องกับท่าน จนท่านอยู่ไม่ได้ แล้วท่านกับคุณหญิงจะต้องเดือดร้อน หากความสงบสุขไม่ได้เลย ท่านตัดสินใจเองก็แล้วกันว่าจะป็นรัฐมนตรีแล้วอยู่สบาย ๆ หรือจะเป็นนายกฯ แต่ต้องเดือดร้อน”

“ถ้าอย่างนั้น ผมเห็นจะต้องปรึกษาคุณหญิงดูก่อน” รัฐมนตรีตอบแบ่งรับแบ่งสู้

“ไม่ต้องปรึกษาหรอก อาตมาตอบแทนคุณหญิงได้เดี๋ยวนี้เลยว่าคุณหญิงต้องให้เลือกอย่างหลัง เพราะเขาไม่เชื่อที่อาตมาพูด”

คุณหญิงซึ่งแอบฟังอยู่ข้างที่พระรูปนี้ช่างรู้ความในใจของเธอไปเสียทุกอย่าง รัฐมนตรีคอดก ไม่รู้จะเชื่อพระดีหรือเชื่อภรรยาดี คงต้องเลือกเอาอย่างหลัง

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ถ้าท่านไม่เชื่อที่อาตมาพูด อาตมาก็จะให้ท่านพิสูจน์โดยจะย้อนอดีตที่ผ่านมาว่าท่านทำอะไรผิดพลาดไว้บ้าง แล้วที่นี้ท่านจะเชื่ออาตมา หรือ เชื่อคุณหญิงก็สุดแล้วแต่ท่าน”

แล้วท่านพระครูจึงเล่าเรื่องแต่ครั้งอดีตของรัฐมนตรีที่มีคุณหญิงเป็นผู้บงการมาโดยตลอด คนที่หนึ่งฟังกับคนที่แอบฟังต่างยอมรับในใจว่า ทุกเรื่องที่ท่านเล่ามานั้นถูกต้องตรงกับความเป็นจริงทุกประการเป็นที่น่าอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

ทั้งรัฐมนตรี และคุณหญิงเริ่มมีศรัทธาเลื่อมใสในผู้ทรงศีลรูปนี้ หากก็ยังอดสงสัยมิได้ว่าเหตุใดพระอีกหกวัดที่เพิ่งไปพบมาเพื่อตอนเช้าจึงทำนายเป็นเสียงเดียวกันว่า ดี มีวัดที่เจ็ดนี้แหละที่ผิดแผกไปจากวัดอื่น ๆ จะเชื่อหกวัดหรือวัดเดียวดีหนอ

ท่านพระครูรู้ความคิดของคนทั้งสอง จึงกล่าวขึ้นว่า

“พระที่ท่านไปพบมาทั้งหกวัดนั้นไม่ได้ทายผิด เพราะตอนนี้ไม่ว่าท่านจะไปถามพระหรือถามหมอดูที่ไหน ๆ เขาก็ต้องว่าดีทั้งนั้น อาตมาก็ว่า ดี แต่มันดีเฉพาะตอนแรก ๆ เข้าตำรา “ห้วงมกฏทำยมังกร” ยังไงล่ะ ขอให้เชื่ออาตมาสักครั้งเถอะ อาตมามีความจริงใจไม่เคยแนะนำใครในทางเสีย เมื่อเดือนที่แล้วก็มีนายพลท่านหนึ่งมาที่นี้ จะมาขอให้อาตมา

ช่วย ท่านจะปฏิวัติ อยากเป็นนายก เหมือนท่านนี้แหละ อาตมาดูแล้วเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ ก็เรียนท่านไปตามตรง รู้สึกคุณหญิงเขาจะไม่พอใจอาตมา หน้าอเป็นม้าหมากรุกกลับไปเลย”

ท่านพระครูไม่เล่าดอกว่าคุณหญิงผู้นั้นก็ได้มาแอบฟังท่านคุยกับนายพล ด้วยไม่ต้องการให้คนที่กำลังแอบฟังอยู่หน้าประตูเข้าใจผิดไปว่า ท่านแกล้งพูดประชด

“พระคุณเจ้าไม่มีทางใดที่จะช่วยกระผมได้เลยหรือครับ” คำถามของรัฐมนตรีช่างถูกอกถูกใจคุณหญิงนัก แต่คำตอบของท่านพระครูนั้นทำให้เธอต้องผิดหวัง

“ถ้าช่วยได้ อาตมาก็ช่วยแล้วโดยไม่ต้องรอให้ท่านออกปากเลย แต่นี่อาตมาช่วยไม่ได้จริง ๆ เพราะเรื่องของกฎแห่งกรรมไม่มีใครช่วยใครได้”

“แล้วกฎแห่งกรรมนี้ใครเป็นคนสร้างครับพระคุณเจ้า” แม้จะเป็นถึงรัฐมนตรี หากก็มีความรู้เชี่ยวชาญในทางโลกเท่านั้น ส่วนทางธรรมแทบจะเรียกได้ว่า “มีดบอด”

“กฎแห่งกรรม ก็คือ กฎแห่งเหตุและผล เหตุอย่างไร ผลก็อย่างนั้น เหตุดี ผลก็ดี เหตุชั่ว ผลก็ชั่ว ผู้ที่สร้างกฎแห่งกรรมก็คือตัวของเราแหละ ไม่มีใครมาสร้างมาบันดาลให้ ไม่ใช่พรหมลิขิต หากเป็นเรื่องของกรรมลิขิต เมื่อเราสร้างเหตุเราก็ต้องรับผล จะให้ใครมารับแทนไม่ได้ เหมือนดังที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า...เรามีกรรมเป็นของตน เป็นผู้รับผลของกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่อาศัย เราทำกรรมอันใดไว้ ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม เราจะต้องรับผลของกรรมนั้น... เพราะฉะนั้นอาตมาจึงช่วยท่านไม่ได้”

คนฟังทั้งในห้องและนอกห้องเริ่มจะซาบซึ้งในรสพระธรรม ท่านพระครูจึง “เทศนา” ต่อไปว่า

“คนเราจะร้ายหรืออยากจน จะสุขหรือทุกข์ ก็ขึ้นอยู่กับกรรมที่ทำ คำว่า “กรรม” ถ้าแปลตามตัวก็คือ การกระทำนั่นเอง ตามคำสอนของพระพุทธศาสนา การกระทำที่จัดเป็นกรรมต้องเป็นการกระทำที่มีเจตนาเป็นพื้นฐาน เจตนาคือความตั้งใจหรือจงใจ บางครั้งพระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า เจตนาตนเองคือกรรม ดังพุทธพจน์ว่า....

เรากล่าวเจตนาว่าเป็นกรรม บุคคลตั้งใจแล้วหรือคิดแล้ว ย่อมกระทำการกรรมทางกาย ทางวาจา หรือทางใจ...

เรื่องกรรมเป็นเรื่องสลบซับซ้อน ถ้าท่านสนใจ วันหลังหาเวลามาอยู่วัดสักเจ็ดวัน มาคุยเรื่องกรรมกันต่อ อาตมาเป็นคนชอบวิจัย ได้รวบรวมเรื่องกฎแห่งกรรมที่เกิดขึ้นในวัดนี้ไว้เป็นร้อย ๆ เรื่อง บางเรื่องก็แทบไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้ อย่างพระที่นั่งอยู่ข้างล่างนั้นก็มาขอแก้กรรม อาตมากำลังให้ฝึกเจริญวิปัสสนากรรมฐานตามแนวสติปัฏฐาน ๔”

ประโยคสุดท้ายทั้งรัฐมนตรีและคุณหญิงไม่เข้าใจว่าท่านพูดถึงเรื่องอะไร

“มาจากไหนครับพระเจ้า”

“จากภาพลึนๆ มันก็แปลกนะ ท่านรัฐมนตรี เขาเล่าให้อาตมาฟังว่า เขาฝันเห็นวัดนี้ แล้วก็เห็นอาตมา มีเสียงบอกเสร็จสรรพว่า ชื่อวัดอะไร อาตมาชื่ออะไร แล้วก็สั่งให้มาบวช เพื่อแก้กรรมที่นี้ ตอนแรกเขาไม่เชื่อ แต่พอฝันติด ๆ กันถึงสามคืน เขาก็ซ้กจะเชื่อ ความจริงมันไม่ใช่ฝันหรอก เขาเรียกว่านิมิต ซึ่งหมายถึงเครื่องหมายบอกเหตุ เมื่อเขาเชื่อ เขาก็มาพิสูจน์แต่ก็มาไม่ได้ในทันที ปีรุ่งขึ้นต่อมา นำสงสาร ต้องชดใช้กรรมสาหัสสากรรจ์ทีเดียว อาตมาก็ตั้งใจว่าจะช่วยเขาให้มากที่สุด สงสารเหลือเกิน”

“ก็ไหนพระเจ้าบอกว่าเป็นเรื่องของกฎแห่งกรรมช่วยกันไม่ได้ยังไงเล่าครับ” รัฐมนตรี ท้วงขึ้น คนที่แอบฟังอยู่หน้าประตูก็กำลังคิดอย่างเดียวกัน

“อาตมาหมายถึงว่าจะช่วยในส่วนที่พอจะช่วยได้ เช่น ช่วยแนะนำในเรื่องการปฏิบัติ ให้เขา แต่เรื่องกฎแห่งกรรม อาตมาช่วยไม่ได้แน่นอน เขาสร้างเหตุมาอย่างไรก็ต้อง ได้รับความเป็นอย่างนั้น”

ถึงตอนนี้ทั้งคนในห้องและนอกห้องก็ถึง “บางอ้อ”

“เอ... แต่พระเจ้าครับ ทำไมบางคนทำชั่วแล้วได้ดีเล่าครับ คนประเภทนี้เท่าที่ผม เห็นมีมากเสียด้วย กระทั่งมีคนกล่าวไว้ว่า ...ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป... แบบนี้ แสดงว่าที่ ดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วไม่จริงเสมอไป ใช่ไหมครับ”

“ก็อย่างที่อาตมาพูดไปเมื่อตะกี้นั้นแหละว่า เรื่องกรรมมันสลับซับซ้อน เราจะมา ตัดสินเอาเฉพาะที่เราเห็นนั้นไม่ได้ ว่ากันโดยหลักแล้ว คนทำดีจะต้องได้ดี ทำชั่วจะต้องได้ชั่ว แต่คนที่ทำชั่วแล้วได้ดีนั้นเพราะเขายัง “กินบุญเก่า” อยู่ คือมีความดีสะสมเอาไว้มาก อาจจะ สะสมไว้ตั้งแต่ในอดีตชาติ แต่พอบุญเก่าหมดเมื่อไหร่ เมื่อนั้นกรรมชั่วก็จะมาให้ผล ส่วนคนที่ ทำดีได้ชั่ว ก็เพราะกรรมชั่วที่เคยทำไว้แต่ครั้งอดีตยังให้ผลไม่หมด กรรมมันจะให้ผลไม่พร้อม กัน ถ้ากรรมชั่วกำลังให้ผล กรรมดีก็จะรออยู่ก่อน หรือถ้ากรรมดีกำลังให้ผล กรรมชั่วก็จะรอ อยู่เช่นกัน เปรียบเทียบให้เห็นง่าย ๆ ก็คือที่ที่ท่านกำลังนั่งอยู่อย่างนี้ ทรายใดที่ท่านยังไม่ ลุกออกไป คนอื่นจะมานั่งไม่ได้ ต้องรอให้ท่านลุกเสียก่อน จริงไหม”

“จริงครับ” รัฐมนตรีตอบ คนแอบฟังอยู่ก็ผลตอบออกมาว่า “จริงค่ะ”

“ทีนี้ถ้าใครมาพูดว่า ...ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป...ท่านก็ตอบเขาไปเลยว่า... ทำดีได้ดีนั้นมีแน่ ทำชั่วแต่ได้ดีมีที่ไหน ที่ทำชั่วเห็นดีอยู่จงรู้ไว้ มันเหมือนไฟใต้ถ่าน ไม่หนาวร้อน...กลอนนี้ไม่ทราบใครแต่งเอาไว้ อาตมาเห็นเข้าที่ก็เลยจำเอามาบอกกัน”

“เพราะฉะนั้นถ้าเราไม่ทำชั่วเลย เราก็ไม่ต้องไปรับผลของมันใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว เหตุฉะนั้นองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงตรัสเตือนไว้ว่า...ถ้าท่านกลัวทุกข์ก็อย่าทำกรรมชั่วทั้งในที่ลับที่แจ้ง ถ้าท่านจักทำหรือทำอยู่ซึ่งกรรมชั่ว ถึงแม้จะเหาะหนีไปก็ย่อมไม่พ้นจากความทุกข์ได้เลย...อย่างพระโมคคัลลานะนั่นยังงี้ เหาะได้แต่หนีกรรมไม่ได้ ท่านคงเคยได้ยิน ชื่อพระโมคคัลลานะใช่ไหม อัครสาวกของพระพุทธเจ้าผู้เลิศในทางฤทธิ์ มีฤทธิ์มาก เหาะเหินเดินอากาศได้ แต่ก็ยังต้องถูกโจรทุบจนกระดูกแหลกเป็นเม็ล็ดข้าวสารหัก เพราะในอดีตชาติเคยทุบตีมารดา นี่ขนาดสำเร็จเป็นพระอรหันต์ก็ ยังต้องมาชาติใช้กรรม”

“ก็ในเมื่อท่านเหาะได้ทำไมท่านไม่เหาะหนีไปเล่าครับพระคุณเจ้า”

“ทำไมจะไม่หนี ท่านหนีมาเป็นสิบ ๆ ครั้ง พวกโจรก็ตามอย่างไม่ลดละ ในที่สุดท่านจึงระลึกถึงกรรมเก่าได้ และรำพึงกับตัวเองว่า ...หนีโจร นั้นหนีได้ แต่หนีกรรมหนีไม่ได้... ท่านก็เลยยอมให้โจรทำร้ายแต่โดยดี”

“แล้วตายไหมครับ” ถามอย่างสนใจใคร่รู้

“ถ้าเป็นคนธรรมดาอย่างเรา ๆ ไม่ต้องสงสัย แต่นั่นท่านเป็นพระอรหันต์ผู้มีฤทธิ์ ถ้าตายลักษณะนั้นก็เสียชื่อหมด ท่านก็เลยใช้คาถาประสานกระดูกแล้วเหาะไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ทูลขออนุญาตปรินิพพาน พระอรหันต์สมัยพุทธกาลถ้าจะปรินิพพาน ต้องมาทูลขออนุญาตพระพุทธเจ้าเสียก่อน ไม่งั้นก็ปรินิพพานไม่ได้”

ท่านเหลือบมองนาฬิกาที่แขวนอยู่ข้างฝา ขณะนั้นเวลาสิบเอ็ดนาฬิกา จึงพูดขึ้นว่า

“เดี๋ยวไปรับประทานอาหารก่อน แล้วค่อยมาคุยกันใหม่ ท่านไม่มีธุระที่ไหนไม่ใช่หรือ”

“ไม่มีครับ กระผมตั้งใจจะมาเรียนถามพระให้ครบเจ็ดวัด พอวัดนี้เป็นวัดสุดท้ายแล้วผมก็ชักจะติดใจคุยกับพระคุณเจ้า แล้วผมตาสว่างขึ้นมาอีกเป็นกอง คงต้องหาโอกาสมาอีกให้ได้”

คุณหญิงรีบย่อกลงมาข้างล่าง ก่อนท่านพระครูจะมาเห็นประเดี๋ยวหนึ่ง รัฐมนตรีจึงตามท่านเจ้าอาวาสลงมา

“เชิญรับประทานอาหารกันก่อน” ท่านบอกทุกคนที่อยู่ ณ ที่นั้น พระบัวเหี่ยวกราบสามครั้งแล้วลุกออกไป เพราะเกรงภิกษุรูปอื่น ๆ จะรอ

“แล้วพระคุณเจ้าไม่ไปฉันหรือครับ ได้เวลาฉันเพลแล้ว”

“อาตมาฉันเข้ามือเดียว ยกเว้นโอกาสพิเศษที่ญาติโยมเขานิมนต์จึงจะฉันสองมือ”

ได้รู้ ได้เห็น ความเป็นอยู่และการครองชีวิตที่ยึดหลักสันโดษเป็นที่ตั้ง รัฐมนตรีก็ยิ่ง
ศรัทธาในบรรพชิตรูปนี้เป็นอันมาก เพราะพระสงฆ์เท่าที่ท่านเคยสัมผัสมานั้น ล้วนมีความ
เป็นอยู่ที่ไม่ก่อให้เกิดความศรัทธาเลื่อมใส เป็นต้นว่านอนห้องแอร์ มีรถยนต์ส่วนตัวใช้ มี
ความโลภในลาภสักการะ

และที่สำคัญที่สุดคือ ไม่สามารถแสดงธรรมที่แจ่มแจ้งลึกซึ้งเช่นนี้ได้

มีต่อ.....๗